

Lőrinczy István*

Bessy, ne ribanckodj!

Színjáték 4 képben

Vándorméhészeknek,
jókedélyű elmeosztályi ápolottnak
és egyéb rendes embereknek

Szereplők:

WAITLAW örült földrajztanár,
TERESA Waitlaw nem kevésbé örült felesége,
Mr. RONSARD szintén földrajz tanár, ő is örült,
Mrs. RONSARD aki tulajdonképpen férfi, de ő is örült,
POSTÁS aki civilben professzor, az elmeosztály vezetője,
HELGA civilben főápolónő, a darabban a Postás felesége,
és néhány méhecske

Történik napjainkban, Angliában, azaz mindenütt...

Halálának első évfordulóján rendszeres szerzőnkre, a salgótarjáni Lőrinczy Istvánra (1936-1996), barátunkra emlékezünk. Váratlan távozása megakadályozta a szöveg véglegesítésében. Kéziratát szerkesztőségünk megőrizte. Az abszurdba hajló, ma is aktuális játékot - amelynek bemutatóját, ha életben marad, Szerzőnk már elérte volna - változtatás nélkül közöljük. (- a szerk.)

1. KÉP

Szín: Nappali szoba. A Waitlaw-házaspár várja a Ronsard házaspárt.

WAITLAW: Na, ma megint késnek, mint rendszeresen. Pedig ma a Csomalungmára megyünk... Amit némely hülyék Mount Everestnek is hívnak... s nyolcezer-nyolcszáznegyvennyolc méter magas...

TERESA: Hülyeség szívi, hülyeség... Ma a Godwin Austenre megyünk, ami csak nyolcezer-hatszázötvenegy méteres...

/Jönnek Ronsardék, Mrs. Ronsard is férfi.../

Mr. RONSARD: Kicsit késtünk, de ma a Jankho Umára készülünk, ez ugye hétezer-tíz méter magas hegycsúcs - igaz, kis feleségem?

Mrs. RONSARD */nőt imitálva/*: Hülye vagy, édes, most az Aconcaguára mászunk fel, mert az csak hatezer-kilencszázötvenkilenc magas...

WAITLAW: Mindenki teázni akar, biztos, elvégre angolok volnánk, vagy mi a szös... Itt van hát egy kis francia tea - hozza már a Teresa...

TERESA */hozza a teát/*: Forró kínai tea, de Indiában is ilyet isznak... */Mindenki elé teácsészét tesz/*

WAITLAW: Na, egyezzünk meg akkor, hogy melyik hegycsúcsra megyünk, jó? Tehát milyen híres, kékszemű hegycsúcsra indulunk, gyerekek?

Mrs. RONSARD: Én és a férjcském rád bízunk a mai hegyitúra megszervezését, Waitlaw... De cuki a nyekkendőd, szívi...

Mr. RONSARD: Te, ne ribanckodj itt nekem, mert nyakoncsaplak, Bessy... Teresa, szerinted hová menjünk?

TERESA */leül.közéjük/*: Az Ojos del Saladón még nem jártunk, s az csak hatezer-nyolcszáznyolcvan méter magas... Elfelejtették, hogy az összes, itt felsorolt hegycsúcson már voltunk, édeseim?

Mr. RONSARD: Ja, tényleg - mi a fenének menjünk olyan helyekre, ahol már egyszer jártunk? Igaz, drágáim?

WAITLAW: Jól van, akkor, gyérünk a McKileyre, az csak hatezer-egyszázkilencvennégy méter magas...

TERESA: Én már unom ezeket a nagy hegyeket, szerintem inkább a Kibora menjünk, ott csak ötezer-nyolcszázkilencvenöt a magasság...

Mr. RONSARD: Teresa, drágám, igazad van, menjünk a Puncak Jayára, ami csak ötezer-harcminc méterke, vagy a Puncak Trikorára, mivel az éppencsak négyezer-hétszázötven méter...

Mr. RONSARD: Akkor már válasszuk Európát, fel a Kanchandzöngára, ott csekély nyolcezer-ötszázkilencvenhét méter a magasság...

Mrs. RONSARD: Mindig gyengeelméjű voltál, édes. A Kanchandzöngára az nem az olasz focicsapat kapusa, és a Himalájában van, Ázsiában, igen nagy az ázsiója ennek a hegycúcsnak... De tényleg, állapodjunk már meg a hegyi túra céljában, gyerekek...

WAITLAW: Mivel Angliában élünk - abban már megállapodtunk, hogy mértékegységként a métert használjuk, ami ugyan nem angol mértékegység, de így az érdekes...

Mrs. RONSARD: Igen, így az érdekes, dekes, dekes...

/Csengetés hangzik. Bejön a Postás... Feje körül méhek rajzanak.../

POSTÁS: Már kétszer csengettem, a postás ugyanis mindig kétszer csenget... Most jövök a méheimtől, ezek a dögök mindig utánam repülnek, követnek mindenhová...
/Hessegeti a méheket/

Msr. RONSARD: Na, na postáska, csak meg ne csípjén engem valamelyik méhe a combikámon, mert arra nagyon érzékeny vagyok. */Felemeli a szoknyáját, férje pofonvágja/*

Mr. RONSARD: Hányszor mondtam, Bessy, hogy ne ribanckodj folyton...

WAITLAW: Na, mit hozott, postáska?

POSTÁS: A Földrajzi Társaság prospektusait, a világ legnagyobb vízeséseiről, meg a Föld nevezetes alagútjairól...

TERESA: Isteni, a vízeséscskehez is elmegyünk ugye, meg az alagutakhoz is, drágáim?...

Mrs. RONSARD: Igen, a vízeséseket akarom, meg az alagutakat. */Tapsol/* Jaj, megcsípett egy méhecske, pont a combomon. */Odakap/*

POSTÁS: Mutassa, nagysád, ki kell szívni a méhcsípést, én értem a módját. */Lehajol Mrs. Ronsardhoz/*

Mrs. RONSARD */élvetegen/*: Szívja ki a combomat, postáska!

/A Postás éppen nekikezd a comkiszívásnak, mikor újból csengetnek, a Postás hirtelen felugrik./

POSTÁS: Biztos a feleségem! Az átkozott boszorka, az tart számon minden méhet, az egymillió-hatszázezer-ötszázötvenkilencből biztos hiányzik az a nyolc, amelyik engem ide elkísért! Jaj, nekem. */Elrohan, a méhek nagy zúgással utána/*

Mrs. RONSARD: Micsoda papucs ez a postáska! Hogy fél a nejétől! De te nem félsz tőlem, ugye apuci? */Megsókolja Mr. Ronsardt/*

Mr. RONSARD */elhűződva/*: Hányszor mondtam, hogy minden reggel borotválkozz meg, szúr a bajuszod, na!

Mrs. RONSARD: De kényes vagy, apukám! Hát szabad ezt? Egy epekedő, szerelmes aszszonnyal így banni? */Újból a férjét nyaggatja/*

WAITLAW: Kuss, az istenit! Még mindig nem állítottuk össze a mai hegyi túrát! Minek jöttök ide, ha csak zavartok bennünket, mi? Csináljatok otthon programot maga-

toknak, egy jó kis túraprogramot, ha itt csak nyalakodtok... Máskor már régen valamelyik hegycsúcson vagyunk így dél felé, most meg schol!

TERESA: Igaza van a férjemnek! Mit édelegtek itt, mi? Takarodjatok haza, az ágyba, ha nem kell nektek a mi hegyi túránk! Én is szeretem a férjemet, de Bessy, amit te művelsz, az túlzás...

Mr. RONSARD: De az a legjobb az egészben, hogy nemcsak velem műveli ezt, hanem minden férfivel... Most még a postással is kikezdi, aztán meg Waitlaw-val is csinálja ugyanezt...

Mrs. RONSARD: Na, ha nem tetszem a társaságnak, akkor én el is mehetek...

WAITLAW */mégis meggondolja/*: Maradj csak, legfontosabb, hogy a mai hegyi túránkra együtt menjünk! Szóval akkor melyik hegycsúcson állapodtunk meg, he?

Mr. RONSARD: Olyan közepes magasságú hegy kellene, mint mondjuk a Citlaltépetl, amit Orizabának is hívnak - az csak ötezer-hétszáz méter magas...

TERESA: Akkor inkább a Kirkpatrick - az csak négyezer-ötszázhuszonnyolc méteres...

Mrs. RONSARD: És a Puncak Mandala, az meg éppenhogy négyezer-hétszáz méter...

WAITLAW: Ökörség! Ha már mászunk, másszunk a legmasábbra, gyerünk a Csomolungmára!

/Csengetés... Újból jön a Postás.../

POSTÁS: Bocsánat, a feleségem pontosan megszámlolta a méhkeket, és csak egymillió-hatszázezer-ötszáztizennyolcat talált, tehát egy méhecske itt maradt! Érte jöttem, mert el kell vele számolnom... Már így is kaptam a fejemre a sodrófával.

/Mutatja a dudort/

Mrs. RONSARD: Szegényke! Némely asszony borzasztó brutális, de én nem, postáska!

/Cirógatni kezdi a postást/

WAITLAW */ordítva/*: Elég, elég! Így sose jutunk fel a Csongmolungmára! Bessy, nálad van az a méhecske, amit a postás úr keres?

Mrs. RONSARD: Mit képzelsz, Waitlaw? Nem vagyok én méhtolvaj!

Mr. RONSARD: Micsoda? Waitlaw, te lopással vádolod a feleségemet? Na, ezt nem úszod meg szárazon. */Ráönti a teáját Waitlawra/*

TERESA */teáját Mr. Ronsardra lötyintve/*: Nesze, Ronsard, ezt tőlem kaptad!

/Mrs. Ronsard se rest, telezúdítja teával Teresa arcát.../

/Nem nézheti ezt télenül Waitlaw se - ő meg Mrs. Ronsardt önti le teával./

POSTÁS: Kész bostoni teázás... Innen kéne számítani az Egyesült Államok megalakulását...

TERESA: Micsoda? Maga még humorizál itt? */Felkapja a teáskancsót, és a benne lévő folyadékot a postásra loccsantja/*

/Most már mindenki törölgeti magát, csengetés, berobban Helga, a postás felesége./

HELGA: Mi van itt? Hol a méhecském? Az egymillió-hatszázezer-ötszáztizencelencedik, mi? Nekem ő kell, senki más, mert mindig kísérte a férjemet... Arnoldkának hívják a méhecskémet, na, rögtön adják elő az ártatlankát, mert mindent szétverek itt... Mit törölgetik itt egymást? */A férjéhez lép/* És te, Alfréd miért törölgeted magadat?

POSTÁS */Mrs. Ronsard-ra mutat/*: Ez a nő leöntött teával...

/Helga Mrs. Ronsardhoz rohan.../

HELGA: Ez a maskara? Te merészelted leönteni a férjemet, te madárijesztő! */Kezdi lerángatni Mrs. Ronsard parókáját/*

Mrs. RONSARD */visítva/*: Férjecsikém, te hagyod, hogy ártatlanul bántsanak? Hiszen Teresa öntötte le a Postást, nem én! Na, nesze, szemtelen perszóna. */Jól behúzott Helgának/*

WAITLAW */ordítva/*: Csend legyen! Mi van itt, zsbivásár? Maga, Postás úr és a kedves neje azonnal takarodjanak a lakásomból, különben rendőrt hívok!

HELGA */tapogatja Mrs. Ronsardt/*: Ez a nő dugta el a méhecskémet, Arnoldkát, csak ő lehetett...

Mrs. RONSARD: Jaj, ne nyúláljon a bugyimhoz, csiklandós vagyok. Ne, ne hagyjad ezt, férjecsikém...

Mr. RONSARD */jól képen vágja Helgát/*: Hagyja rögtön békén a feleségemet, maga trampli!

HELGA */elengedi Mrs. Ronsardt, Teresához rohan/*: Akkor biztos ennél a nőnél van a méhecském, az Arnoldka!

POSTÁS */elrántja Helgát Teresától/*: Te, lehet, hogy rosszul számoltál! Hisz tegnapelőtt csak egymillió-hatszázezer-ötszáztizennyolc méhünk volt, te! Igen, most jut eszembe, hogy egy idegen, betévedt méhecskét is hozzászámoltál a többihez, te! Megvan hát minden méhecskénk, az Arnoldka is biztos otthon van a kaptárban!

HELGA: Biztos ez, Alfréd?

POSTÁS: Mint a halál, Helga! Tudod, én sose hazudok neked...

HELGA */bájosan/*: Hát akkor elnézést kérek ezért a kis incidensért... Mi akkor megyünk is... Hiába, maguk nem tudhatják, hogy mit jelent nekem az Arnoldka...

WAITLAW: De, tudjuk asszonyom, tudjuk... Most azonban megkérem, hogy szíveskedjék távozni, a férjével együtt...

/Helga és a Postás hajlongva távoznak, a Ronsard és a Waitlaw házaspár döbbenet néz egymásra./

TERESA: Te kezdted az egészszet, Ronsard, miért kellett Waitlawt leöntened indiai teával?

Mrs. RONSARD: Még hogy indiai? Hiszen kínai tea volt, és ez nagy különbség...

WAITLAW: Na, végre a tárgyra térhetünk... A hegymászásra, aminek okából minden héten egyszer összejövünk... Szóval akkor ezen a héten hová mászunk fel, melyik havas hegycsúcsra?

Mr. RONSARD */hirtelen felüvölt/*: Álljon meg a menet! Itt repked valahol az az átkozott dongó, hallom a döngicsélését...

Mrs. RONSARD: Az Arnoldka lenne? Na, akkor visszajön a Postás buggyant felesége, mert észleli a kaptárban a hiányt, ha majd átszámolja az egymillió-hatszázezer-ötsházatszennyolc méhet, menten rájön, hogy egy hiányzik a készletből...

WAITLAW: Ugyan már, hiszen a Postás már megmagyarázta neki a hiány okát... De addig is tüntessük el azt az átkozott dongót...

/Mindenki a méhecskét hajkurássza, a zümmögés azonban továbbra is hallatszik./

TERESA: A fenét, hiszen már mink zümmögünk... Hát ebbe bele lehet dilizni, na ülünk le, másszuk már azokat a hegycsúcsokat!

Mrs. RONSARD: Csakhogy én már nem akarok hegycsúcsokat mászni, aranyoskáim!

MIND: Nem? Hát mit akarsz?

Mrs. RONSARD: Én a világ legnagyobb alagútjaihoz, meg vízeséseihez akarok most menni, tehát ezt játszuk, mert a hegycsúcsosdi olyan unalmas...

Mr. RONSARD: Tényleg, játszunk vízesésdit, meg alagutasdit...

WAITLAW: Hát jó, nem bánom, játszunk most alagutasdit, meg vízesésdit...

/Hirtelen sziréna bűg fel, a szereplők mozdulatlanságba dermednek, a szín elsötétül.../

2. KÉP

A nappali szoba. A színen mozdulatlanságba dermedt Waitlaw és Ronsard házaspár meg-elevenedik...

WAITLAW: Na, fiúk, lányok, akkor megyünk a vízesésekhez?

Mrs. RONSARD: Olvassuk csak el azokat a prospektusokat még egyszer!

WAITLAW */mindenkinek átnyújt egy-egy prospektust/*: Megyjegyzem. Bessy, hogy te javasoltad a vízeséseket, meg az alagutakat, de azért csak tanulmányozzuk át a prospektusokat...

TERESA: Na, én már átfutottam az enyémet, akkor kezdhethetjük is. A Churun folyó vízesése a legmagasabb, kilencszázhetvenkilenc méter, oda menjünk!

Mr. RONSARD */nézi a prospektust/*: Baromság! A Livingstone vízesés a legnagyobb, évi átlagos vízmennyisége harmincöt ezer-százötven köbméter/secundum!

WAITLAW: Hülye vagy, Ronsard, nem vízmennyiség szerint, hanem magasság szerint mérjük mi a vízeséseket!

Mr. RONSARD: Engem csak a Niagara érdekel, az közismerten a világ legnagyobb vízesése...

TERESA: A Niagara? Az a szar kis vízesés? Hiszen csak ötvenkilenc méter magas, hol van ez az Itatingához viszonyítva?

WAITLAW: Vagy a Cuquenánhoz képest, mi? Ezek mind hatszáz méter felett vannak!

Mrs. RONSARD: A Sete Qedas évi átlagos vízmennyisége tizenháromezer-háromszáztíz köbméter másodpercenként, a Boyomác pedig hatezer-ötszázötven köbméter másodpercenként, a Khoncé tizenegyezer-hatszázötven köbméter/secundum...

/Csengetés hangzik.../

WAITLAW: Na, itt a dongós Postás...

POSTÁS */Belép a Postás, feje körül méhek rajzanak/*: Megint hoztam valamit!

TERESA: Remélem a kedves neje nem keresi már az elveszett méhecskáját, az Arnoldot, mi?

POSTÁS: Nem keres az már semmit, teljesen nyugodt már az én kis feleségem...

Mrs. RONSARD: Hogy-hogy, cukorposfám? */A Postáshoz lép, cirógatja/*

Mr. RONSARD: Ne ribanckodj, Bessy, ne ribanckodj, mert ideges lesz a balkezem...

POSTÁS: Be kell vallanom önöknek, hogy agyonütöttem a feleségemet, legalább is azt hiszem...

WAITLAW: Azt hiszi? Hát agyonütötte, vagy nem?

POSTÁS: Ma reggel megint eltűnt az Arnoldka! Tudják az egymillió-hatszázezer-ötszázötvenkilenc méhecske...

Mrs. RONSARD: Jaj, de édes... Szivi, tényleg agyonütötted azt az utálatos feleségedet? */Újból cirógatni akarja a Postást/*

Mr. RONSARD: Te, ha folytatod a ribanckodást, én ütlek téged agyon...

TERESA: Csak nehogy idejőjön nekünk az agyonütött felesége a sodrófával, Postás úr!

POSTÁS: Nem jön az, hiszen éppen sodrófával vágtam fejbe, amikor elaludt a dühösségtől. Mert tetszik tudni, mindig elalszik a drága a dühöngései után...

WAITLAW: Érthető, kipiheni a fátalmakat... De mit hozott Postás úr?

POSTÁS: Ja, persze, persze... Itt vannak az új képes könyvecskék: a világ legfontosabb hajózo csatornái, a Föld leghosszabb folyói, a Föld legnagyobb szigetei, a Föld legnagyobb félszigetei...

Mrs. RONSARD: Isteni, ezekhez mindhez elmegyünk, ugye?

/Csöngetés. Berobban Helga, a Postás felesége... Fején hatalmas kötéssel/

HELGA: Á, megint együtt a kupaktanács... Maguk mindig együtt vannak? Azt hiszik, hogy agyonütött a férjem, mi? Nem megy az olyan könnyen, kérem... Persze átvért a férjem, igenis hiányzik az Arnoldka, és még három másik méhecském is, az egymillió-hatszázezer-ötszázötvenkilencből...

WAITLAW: Mondja, asszonyom, miért ragaszkodik maga ehhez a bűvös számhoz - egy-millió-hatszáz-ezer-ötszáz-tizenkilenc -, minék a száma ez? Valamilyik volt kommunista ország hadseregének, vagy a jelenlegi párttagoknak?

HELGA: Uram, ez az én méhecskéimnek a száma, ennyi méhem van, a leltár szerint, kérem szépen...

Mrs. RONSARD: És ki leltározta fel a méhecskéket, csak nem a férjecsskéje?

HELGA */odarohan Mrs. Ronsardhoz/*: Te átkozott madárijesztő! Megint a férjemmel foglalkozol? Kellene neked a délceg Postás, mi? */Jól képen nyalja Mrs. Ronsardt/*

Mr. RONSARD */öt se a gólya költötte, piszokul szájon vágja a tanácstalanul álldogáló Postást.../*: Maga az oka mindennek! Minék jár ide a dongóival? Hülye krapek...

POSTÁS */az ütés helyét simogatja/*: Én kapok megint a feleségem helyett...

TERESA */aki eddig szótlanul figyelt, hirtelen hatalmas pofont ken le a Postásnak/*: Igen, maga az oka mindennek, minék jár maga ide, csak botrányt hoz, meg prospektusokat...

HELGA: Megbolondultak maguk? Az én férjecskémet verik itt? Na, van itt néhány szép kis teácsésze, hadd verjem csak szét a fejükön. */Felkapja a kis asztalról a teácsészeket, Teresa felé hajít kettőt, de csak a tükrösszekrényt találja el/*

POSTÁS: Helga sosem tudott célozni...

WAITLAW */rezignáltan/*: Amíg ez a hülye postásházaspár bejár ide, addig nem tudunk az utazásainkkal foglalkozni...

POSTÁS */méltósággal/*: Már elnézést uram, de én hivatalos kötelességemet teljesítem, én csak kézbesítek...

Mrs. RONSARD: Úgy van, a Postáska csak kézbesít...

HELGA: Postáska? Gyere csak, te rozzant kanapé, adok én neked a kis asztallal... */Ez említett bútordarabot félkézzele felkapja, zúdítaná Mrs. Ronsard felé/*

/Mr. Ronsard elgáncsolja Helgát, az asztal nagy robajjal a tükrösszekrénynek repül, Helga mozdulatlanul fekszik a földön.../

/Általános döbbenés.../

POSTÁS */lehajol a feleségéhez, bánatosan néz fel/*: Sajna, él...

HELGA */lassan feltápáskodik/*: Hülye egy banda ez, nem engedem, hogy továbbra is kézbesíts nekik... Vegyék meg a hülye prospektusait a könyvesboltban! Még hogy te hordod ki nekik!? Ökörség, nonszesz - ahogy jobb körökben mondják..

WAITLAW: Nonszensz - asszonyom, ez nem pálinka.. Ez abszurdum, ez értelmetlenség, képtelenség, ostobaság - angolul...

HELGA: Maga idióta, hát azt hiszi, hogy én nem ismerem az angol szavakat, mi? Nonszesz - az annyit jelent, hogy nincs szesz! Engem akar maga átvágni, maga örült földrajzkukac...? Mert elmondta ám nekem a férjecsém, hogy maguk mindenféle folyókhoz, meg vizesésekhez, hegyekhez utaznak, amiket csak olvasnak azokban a prospektusokban, amit a férjemmel hozatnak maguknak... De többet nem teszik... garantálom...

HELGA /*folyt*/: És most azonnal adják ki Arnoldkát, a kedvenc méhecskémet, meg a másik hármat is, mert nagy botrányt csapok - ha nem lesznek meg a bogárkáim!
/Valami bútorféleség után néz, amit a tükrösszekrényhez vághatna.../

TERESA /*a férjéhez*/: Waitlaw, ne engedd már, hogy az az ütődött nőszemély az egész lakásunkat szétrombolja, csapd le őt, mint a villanyórát szokás...

/Waitlaw lecsapja Helgát, aki mozdulatlanul fekszik a földön.../

POSTÁS: Hát uram, ez sikerült magának, gratulálok, nekem sosem megy ennyire...

Mr. RONSARD /*a feleségéhez*/: Bessy, menjünk haza, itt ma úgy sem lesz utazás...

Mrs. RONSARD: Menjünk, édeském, nem való nekünk az ilyesmi... Még az is lehet, hogy soha többé nem jövünk ide!

HELGA /*hirtelen felordít*/: Megfogtam, megfogtam!

TERESA: Te jóisten! Mit fogott meg az ütődött nő?

HELGA: Arnoldkám, a méhecskémet fogtam meg! Itt van a drágám, a kezemben, a szőnyegen fogtam meg, biztos ebből a maskarából esett ki. */Mrs. Ronsardra mutat/*
 Fő az, hogy megvan, jaj végre megpusztilhatom a drágámat. */Megteszi/*

Mrs. RONSARD: Azt állítja ez a nő megint, hogy én loptam el a méhét? Juj, de közönséges perszóna, a sáros cipőmet se törölném belé...

POSTÁS /*nejéhez*/: Menjünk most már haza, elegem van az egészből..

TERESA /*az ajtóhoz megy, kitarja*/: Úgy bizony! Takarodjanak innen a méheikkel együtt! Intézkedem majd, hogy ebben a körzetben ilyen postás többet ne kézbesítsen!

POSTÁS: Asszonyom! Én pontosan kihozom maguknak a küldeményeket, arról nem tehetek, hogy itt mi történik!

Mrs. RONSARD: Úgy van! A Postáska nem tehet semmiről, mindennek ez a közönséges nő az oka! */Helgára mutat/*

HELGA /*karonragadva férjét*/: Gyerünk innen, és ide többé be nem teszed a lábad, érted?
/Megvetően köp egyet, távozik a Postással együtt/

/A postásék távozása után Teresa sírva nézi a betört tükrösszekrényt, Waitlaw kezébe temeti a fejét... Ronsardék útra készen állnak a szoba közepén.../

WAITLAW: Megint minden emiatt a hülye Arnoldka miatt történt - ide többet postás be nem teszi a lábát!

Mrs. RONSARD: Hát lóttek a mi szép kis utazásainknak! Nem is megyünk mi már többet schová!

Mr. RONSARD: Dehogynem, szívem, dehogynem! Majd csak rendbejön minden! Teresáék vesznek új tükrösszekrényt, meg széket, nem lesz itt semmi baj... Bár az egésznek - szerintem - az volt az oka, hogy megint nem tudtunk megegyezni abban, hogy hová is utazzunk!

WAITLAW /*vigasztalja Teresát*/: Ne sírj, te drága! Veszek én neked akkora tükrösszekrényt, mint egy ház, és acélból lesz a tükre, azt senki be nem törheti

többé! Ezt a Postást pedig kitiltom innen, s akkor semmi sem zavarhatja az utazásainkat!

TERESA */hüppögve a férje karján/*: Jól van, édes, de akkor ki hozza nekünk a prospektusainkat, ha nem lesz Postás?

WAITLAW: Postás lesz, csak nem az, aki eddig volt... Majd fogadunk magunknak egy külön postást, aki csak nekünk kézbesít?

/Hirtelen szirénabúgás hallik, mindannyian mozdulatlanságba dermednek, a szín elsötétül../

3. KÉP

A színen mozdulatlanul a Ronsard és a Waitlaw-házaspár... Hirtelen megelevenednek... Új tükrösszekrényük van Waitlaw-éknak, acéltükrökkel..

TERESA: Remélem, hogy most nem zavar bennünket senki, végre élhetünk legnagyobb szenvedélyünknek - az utazásnak..

Mrs. RONSARD: Isteni az új tükrösszekrényetek, Teresa!

WAITLAW: Annak befizetek, aki ezt az acéltükröt betöri!

Mr. RONSARD: Akkor döntsük el, hogy hová megyünk! Jó?

TERESA */új prospektusokat vesz elő/*: Nincs Postás, de ez nem jelenti azt, hogy prospektus sincs! */elővesz vagy ötvenet/* Tegnap vettem ezeket, drágáim! Itt van mindjárt az első: a bolygók adatai, melyikükre menjünk?

Mr. RONSARD: Fiúk-lányok! Ajánlom, hogy most az egyszer egyezzünk meg az utazás végpontjában, és nem lesz semmi baj!

Mr. RONSARD: Úgy tudom, hogy használtak dongóírtót, nehogy az Arnolka esetleg itt bújjon meg a combjaim között, mi Waitlaw! */Meglöki a férfit/*

Mr. FONSARD: Ne ribanckodj, Bessy, ne ribanckodj! A te hülyeségedre mindig lehet számítani!

TERESA: A lényegre koncentráljunk drágám! Tehát döntsük el, hogy melyik bolygóra megyünk!

Mr. RONSARD: És mi legyen a támpont? A Bolygók Naptól való közepes távolsága - millió kilométerekben, vagy a bolygók Földtől való távolsága - ugyancsak millió kilométerekben?

WAITLAW: Szerintem a bolygók keringési ideje a Földhöz viszonyítva - döntsön!

Mr. RONSARD: Én inkább a tengelykörüli forgásuk időtartamát javaslom - kiindulásnak!

Mr. RONSARD */önkényesen/*: A Plutó van a Földtől legtávolabb - hétszázötvenmillió kilométerre, javaslom, hogy odamenjünk, jó kis hosszú út lesz...

WAITLAW: Akkor már a Merkurrá menjünk, az csak kétszázhuszmillió kilométerre van tőlünk..

TERESA */kifelé indul/*: A Vénusz van hozzánk a legközelebb - negyvenmillió kilométerre - oda menjünk, jó, gyermekeim! De hozok már egy kis itókat. Bourbon van csak - jó lesz?

Mr. RONSARD: Imádom a bourbont, hozzad, te édes! Mire bejövök, döntetek ám... Az utóbbi napokban semmire se tudtunk jutni az utazással, megátkozott talán valaki bennünket - na, iparkodjatok */Kimegy/*

Mr. RONSARD: Az a közveszélyt okozó Postásné átkozhatott meg bennünket, azért nem jutunk semmire! Úgy bizony! Pedig milyen közel van a Vénusz, egy ugrásnyira csak, igaz Waitlaw? */Meglöki a férfit/*

Mr. RONSARD: Bessy, ne ribanckodj, ne ribanckodj - miattad nem jutunk semmire!

WAITLAW: Nyugalom! Állapodjunk meg már végre! Elvégre házaspárok volnánk, meg földrajztanárok!

Mr. RONSARD: És nem is akármilyen földrajztanárok! Én egyetemen tanítok, Bessy is, te meg Waitlaw földrajztudós vagy!

WAITLAW: Most nincs itt Teresa - aki szintén földrajztudós, na de amíg jön, elmondok nektek egy viccet: Mit mond az ifjú férj a nászéjszaka előtt? - Ez a nap is jól kezdődik... - És mit mond a felcsége a nászéjszaka után? Na, ma sem történt semmi...

Mrs. RONSARD: Juj, de jó vicc, kár, hogy nem értem... De azért nevetek rajta. */Megteszi/*

/Jön Teresa, a bourbont tálcán hozza, a poharakkal együtt.../

Mr. RONSARD: Röhöjés, de úgy érzem, hogy ezek a poharak ma még eltörnek valakinek a fején...

TERESA: Jókedvetek van, na megegyeztetek? Melyik bolygóra megyünk?

Mrs. RONSARD: Még nem egyeztünk meg, mert a férjcskéd elmesélt egy isteni viccet, majd megszakadtam a nevetéstől, kár, hogy nem értettem a viccből semmit.

TERESA: Na, elég a süket dumából, igyatok! */Tölt mindenkinek, isznak/*

Mr. RONSARD: Kitűnő ez a bourbon! Illik a Bourbonokhoz! Tudjátok, hogy milyen ősrégi család a miénk? A nagy Pierre de Ronsard az ükükük-apánk - úgy bizony!

WAITLAW: Neked már egy pohár Bourbon is megárt?

Mrs. RONSARD: Ne ócsárold a férjcskémet, szivi, igenis nektek nincsenek olyan őseitek, mint nekünk - mi magától a Pléiade-tól származunk!

TERESA: Drágám, ti ilyen hamar becsicsentettetek? A Pléiade egy költői iskola volt a 16. században, Franciaországban...

Mr. RONSARD: Ne nézz bennünket hülyének Teresa, hogy kiottatsz - őünk a nagy Pierre de Ronsard volt a vezetője ennek a költői iskolának.

WAITLAW: De az iskola programját Bellay fogalmazta meg!

TERESA: A franca vitatkozzunk már ezen is... Gyerünk a bolygókra, mire várunk még?

/Csengetés hangzik.../

TERESA: Te, Jóisten! Csak nem a Postás, vagy a felesége?

/Beszerénykedik a Postás, imbolyogva, feje körül méhek rajzanak./

POSTÁS: Hukk, ne féljenek, most tényleg nem jön a feleségem, elutazott az anyjához, a kis édes, hehehe...Én meg vettem neki egy kaptár méhet, így fel se tűnik neki az a pár dongócska, amik mindig jönnek velem, mindenhová... */Nekiesik Mrs. Ronsardnak/*

MRS. RONSARD */még ribanckodni is elfelejt/*: És az Arnolka, legalább megvan?

POSTÁS: Bezártam egy viszkisüvegbe az Arnoldkát, ráírtam az üvegre, hogy "Arnolka kalitkája", hukk..

Mr. RONSARD: Van abban az üvegben még viszki?

POSTÁS: Csak félig uram, félig..Arnolka a viszki tetején uszkál, még berüg tőle, hahaha...

TERESA: Na, jól van, akkor nincs baj, mit hozott a Postás úr?

POSTÁS: Én? Hukk, hukk... semmit se hoztam... Az egész kerület pénzét és levelét elhagytam valahol, mert a viszkis üveg egyik felét én ittam ki, másikat meg az Arnolka issza még most is a drága kis kalickájában, hukk...

Mrs. RONSARD: Jaj, de édes vagy, szívi */Átöleli a roskadozó Postást/* Ugye téged Artúr-nak hívnak ?

Mr. RONSARD: Bessy, ne ribanckodj, ne ribanckodj... */Elrántja a feleségét a Postástól/*

/A Postás leül a kisasztalra, a Bourbonos-üveg mellé.../

POSTÁS: Ni, a pija! */Húz egy hatalmasat az üvegből/* Jó viszki, ugyi, szegény Arnolka */zokog/* még berügsz a sok viszkitől, ott az üvegben...

WAITLAW: Ezt az embert el kell innen távolítani, mert ha idejön a felesége - megint botrány lesz!

TERESA: Vigyük be a konyhába, fogd a kezét Waitlaw, te meg fogd a lábát *Ronsard* */megfognák a Postást és vinnék, de megint csengetés hangzik.../*

Mrs. RONSARD: Jön a közveszélyt okozó Helga!

/A többiek rémülten elengedik a Postást, az leesik a szőnyegre./

/Beront Helga.../

HELGA: Mi ez itt, kupleráj? Micsoda viszkiszag van itt, berügnak a falak! Á, itt járt a férjem, itt is van, na, persze a földön. */A Postáshoz ront, pofozza/* Te szemét! Mit tettél? Elvesztetted az egész kerület küldeményét, a postástáskádat, üresen találtam meg a rakparton... Hol a rengeteg nyugdíj, amit ma kellett volna kézbesítened, meg a sok levél, he, s hol van a többi pénz? A viszkimet azt megittad, te féreg! Az én üvegem volt, alig hagytál benne, pedig kell a fájós fogamra! Azt a kicsit, ami még az üvegben volt, most megiszom, de csak fáj a fogam...

POSTÁS */éledezve/*: Helga, te kiíttad azt az üveget?

HELGA: Ki én, miért?

POSTÁS: Abba az üvegbe zártam be a drága Arnoldkádát, édesem, hukk, hukk, hukk...
/Zokogni kezd/ A Helga kiitta az Arnoldkát az üvegből. */Most meg nevet/* Hihihhi...
/Lehanyvatlik a szőnyegre/

HELGA */visítva/*: Micsoda? Arnoldka az üvegben volt? Te gyilkos! */Üti a Postást a földön/*
Akkor azért ment le a torkomon olyan nehezen az a kis pia, jaj istenem, megittam az Arnoldkámát!

Mr. RONSARD: */Aki a fenti szöveg alatt állandóan ivott a Bourbonos-üvegből/*: Hihihhi, megitta az Arnoldkáját - úgy kell neki! Hihihhi!

HELGA: Ni, a madárijesztő! Te szemét, röhögsz rajtam és az Arnoldkámon, mi? Felkapja a vizkisuveget és a tükrösszekrénybe vágja. */Csodálkozva nézi, hogy a tükör nem törik össze/*

WAITLAW: Acéltükröt vettem, asszonyom, közveszélyálló ez a tükör, nem lehet eltörni...

HELGA: Na jó, akkor agyonütöm ezt a madárijesztőt. */Mrs. Ronsardhoz rohan, elkezd az püfölni/*

Mr. RONSARD */hátulról hatalmasat sóz Helga fejére, aki szó nélkül a szőnyegre esik, a férje mellé.../*

Mrs. RONSARD: Mind a két bajkeverő a földön van, győztünk. */Táncolni kezd/* Hol a bourbon?

TERESA: Hozok még egyet! De ezektől */a postásra és Helgára mutat/* most végleg megszabadulunk! Állandóan akadályozták az utazásainkat! Hívom a mentőket, vitem őket a kijózanítóba!

Mrs. RONSARD: Oda, oda, kapnak majd egy jó kis gyomormosást, hehche...

/A "gyomormosás" szóra a Postás és Helga hirtelen kijózanodik... Felállnak a szőnyegről.../

HELGA */Húzza maga után a férjét/*: Gyere szívi, keressük meg az elvesztett pénzt, meg a leveleket. hátha megvan mind valahol...

POSTÁS: Nem sajnálok az Arnoldkát, akit megittál?

HELGA: Ugyan már... Majd elnevezek egy másik méhecskét Arnoldkának... Gyere édesem, keressük meg az elvesztett pénzt, meg a leveleket... */Egymásba karolva elmennek, szirénabugás hangzik, a Waitlaw és Ronsard-házaspár mozdulatlanlanságba dermed, a szín elsötétül/*

4. KÉP

A színen mozdulatlanágba dermedt Waitlaw és Ronsard-házaspár megelevenedik...

TERESA: Ma sem jutottunk semmire sem, ettől a postásházaspártól nincs nyugtunk - hiába...

WAITLAW: Akkor sem jutottunk semmire, amikor ők még itt sem voltak... Semmilyen úticélban nem tudtunk megegyezni, nem is tudom, érdemes-e az egészet folytatnunk...

Mr. RONSARD: Már hogyc volna érdemes, Waitlaw! Folytassuk csak, ma biztos megtaláljuk a közös úticélt...

Mrs. RONSARD: Már hogyc volna érdemes, Waitlaw! Folytassuk csak, ma biztos megtaláljuk a közös úticélt..

Mrs. RONSARD */meglöki Waitlawt/*: Ma megtaláljuk a célt, érzem, érzem mindenemmel...

Mr. RONSARD */nyakon vágja/*: Ne ribanckodj, Bessy, ne ribanckodj! Főleg miattad nem jutunk semmire!

WAITLAW: Van még prospektusunk!

TERESA */előszedi a tükrösszekrényből az útikönyveket/*: Itt tartom őket, van még clég! Gyerünk ma a Föld nevezetes alagútjaihoz! Jó?

WAITLAW: Oda már egyszer akartunk menni, hiába, az ember sosem jut el oda, ahová készül...

Mr. RONSARD: Közúti, vagy vasúti alagutakhoz menjünk? És mi számít: a hosszúság, vagy a megnyitás éve, mi?

Mrs. RONSARD: Egyik se! Csak te számítasz, szivi! */Most a férjét nyaggatja/*

WAITLAW: Csend legyen már, a hétszentségit! Otthon szerelmeskedjete! Ide utazni jöttetek, nem? Mi Teresával komolyan vesszük az egészet, de Bessy mindig elront a hülyeségeivel mindent!

Mrs. RONSARD: Kikérem magamnak, én nem vagyok hülye! Én földrajztanárnő vagyok, és ez a kettő nem ugyanaz! Mindig jó jegyem volt főciből, csak matekból buktam meg háromszor - bece, mégis tanárnő lettem. */Kiölti a nyelvét Waitlawra/*

TERESA: Viselkedj már Bessy, te tényleg a Postás közveszélyes feleségének a szintjén állsz...

Mr. RONSARD: Mit személyeskedsz, Teresa? Gyerünk hát a leghosszabb alagúthoz, a Seikanhoz... Ami ötvenháromezer-nyolcszáznegyvenegy méter és még építenek hozzá...

WAITLAW: Hát ez az! Olyan alagúthoz menjünk legalább, ami már felépült!

TERESA: Akkor legbiztosabb a Szent Gotthárd! Mert azt már 1881-ben felépítették!

Mrs. RONSARD: De az egy régi alagút! Újhoz menjünk már, ha megyünk!

Mr. RONSARD: Mondtam már, hogy gyerünk a Seikanhoz!

Mrs. RONSARD: Kitaláltam valamit, gyerkek! A Nakayamohoz kell utaznunk, az egy új alagút!

TERESA */nézi a prospektust/*: Sajnos a Nakayamo még építés alatt áll - ez nem lesz jó!

WAITLAW: Addig tötyörészünk, hogy megint itt lesz a Postás, meg a közveszélyt hozó felesége!

TERESA: Ide ugyan be nem jön egyik se!

/Csengetés... Jön a Postás, valamit lobogtat a kezében, feje körül méhek donganak.../

POSTÁS: Uraim, hölgyeim! Önök társas utazást nyertek, úgy bizony!

TERESA: Kitől, ha szabad kérdeznem?

POSTÁS: Hát a Földrajzi Társaságtól! Valami pályázatot nyertek el, na!

WAITLAW: Ja, tényleg, még tavaly pályáztunk meg egy ösztöndíjas társasutazást, emlékeztek?

Mr. RONSARD: Hát persze, hogy emlékszünk! Hová szól ez a társasutazás?

POSTÁS */a fejét vakarja/*: Azt sajnos nem lehet megállapítani... Amikor a táskámat elvesszítettem, az önök társasutazási jegye is benne volt... A jegy tetejéről lemosta a víz a betűt, mert a folyóban találta meg a kis feleségem az elveszett küldemény egy részét... Hát nem tudom hová nyertek önök társasutazást...

TERESA */magába roskadva/*: Hát nem megy, ez sem megy... De hogy lehet maga még mindig postás?

POSTÁS: Mert hiány van a kézbesítőkből, asszonyom! Meg aztán a kis feleségem elintézte a főnökségen, hogy maradhassak.

Mr. RONSARD: Példátlan törvénysértés! Egy ilyen ember postás maradhat! Megáll az eszem...

Mrs. RONSARD */simogatja a Postást/*: Én nem haragszom magára, Postáska! Maga igazi férfi. Én is férfi vagyok, de nem igazi...

Mr. RONSARD: Bessy, ne ribanckodj, ne ribanckodj, mert szájon váglak... */Elrántja a feleségét a postástól/*

/Újabb csengetés... Minden megdermedve néznek az ajtó felé... Bevánszorog Helga.../

HELGA: Már mindenütt kerestelek, Artúr! Tudtam, hogy csak itt lehetsz végül... Elveszett Arnoldka kettő, érted? Reggel még megvolt, most nincs, kész! */A kezét tördeli/*

WAITLAW: Hát a megboldogult Arnoldka I. helyett már Arnoldka II. is van, illetve volt?

HELGA: Mit képzelt, maga szerencsétlen? Hát azt hiszik maguk, hogy tudnék a kedvenc méhecském nélkül élni? Nagyot tévednek, mert nem tudok!

TERESA: Itt nincs a kedvenc méhecskéje, asszonyom! Tűnjön el innen, vigye a férjét is!

WAITLAW */békítőleg/*: Ilyen szép fiatalasszony, mint maga Postásné és folyton botrányt csinál nálunk! Már nagyon elegünk van ám a garázdálkodásaiból, viselkedjék nyugodtan, menjen haza szépen, vigye a férjét is, hagyjanak nekünk békét!

Mrs. RONSARD: Úgy van! Menjen innen az a nő, ki nem állhatom ezt a spinkót!

HELGA */harciasan/*: Még csipogni mersz, te száraz veréb? Na, most adok én neked! */Ráront Mrs. Ronsardra, tépi, üti-veri/*

/Waitlaw végre a helyzet ura, hatalmas pofont kever le Helgának, aki meglepetésében elengedi a megtépett Mrs. Ronsardt./

WAITLAW: Na, kifelé kisanyám! */Kilóditja az ajtón Helgát, majd a Postást, akit már nem is nagyon kell lökdösní, megy magától is/*

TERESA: Hát ezektől megszabadultunk! Megint tönkretették az utazásunkat!

Mrs. RONSARD */rendbe szedi magát, parókját igazgatja/*: Ez a szemtelen nőci folyton engem macerált... És a férjem hagyta ezt, bezzeg Waitlaw lovagiasan kiállt mellett! */Cirógatni kezdi Waitlawt/*

Mr. RONSARD: Ne ribanckodj már, ne ribanckodj... Gyerünk haza, hiszen úgyse utazunk mi már sehová se...

TERESA: Nem adom fel olyan könnyen! Itt van a világ leghosszabb folyóinak a névjegyzéke. */Nézi a prospektust/* Gyerünk hát a leghosszabb folyóhoz!

WAITLAW */reménykedve/*: És melyik a leghosszabb, Teresa?

TERESA: Hát a Nilus, az hatezer-hatszázkilencven kilométer...

Mr. RONSARD: Nem jó! Inkább kisebb folyóhoz menjünk, úgyis nagyon elfáradtunk már az örökös utazás-megbeszélésektől...

Mrs. RONSARD: Akkor hát hová menjünk, kedveském?

WAITLAW: A Murray-Darling csak háromezer-hétszáztizethat kilométeres, gyerünk hát ahhoz!

Mr. RONSARD: Nana! Még az is túlságosan hosszú nekünk! Mi már belefáradtunk ebbe az utazásba, még ennél is kisebb folyót kell találnunk!

Mrs. RONSARD */nézi a prospektusokat/*: Itt egy aranyos folyóka! Az Eufrátesz! Kétezer-nyolcszázkilencvenkilenc kilométerke a hossza a drágámnak - ez a mi folyónk!

TERESA: Jól van, gyerünk az Eufráteszhez!

/Végre megegyeznek, szedelőzködni kezdenek, mintha tényleg utazni mennének... Teresa kimegy az előszobába, behozza Ronsardék kabátját, a magukét kiveszi az acéltükrös szekrényből.../

Hatalmas csengetés kívülről.../

Mrs. RONSARD: Istenem! Itt az ütődött nő! Én félek tőle, bebújok a szekrénybe! */Kinyitja az acéltükrös szekrényt, s belebújik/*

/Waitlaw elszántan indul ajtót nyitni.../

Szirénabúgás hallatszik... Mrs. Ronsard hirtelen kibújik az acéltükrös szekrényből, mindnyájan mozdulatlanba dermednek, a székeken, az asztal körül.../

Bejön a Postás és Helga - fehér köpenyben.../

POSTÁS: Helga nővér! Kedves uraim és hölgyeim! Remekül játszották a szerepeiket a kis színdarabomban, igaz én és Helga nővér is beszálltunk, hogy színesebbé tegyük a játékot! Na, most már elég a katatóniából, megmozdulhatnak!

/Újabb szirénabúgás. A Ronsard és Waitlaw-házaspár megelevenedik.../

HELGA /a Postáshoz/: Főorvos Úr! Akkor összeszedem tőlük a civil ruhákat és kiosztom nekik a kórházi ruhákat és köpenyeiket.

POSTÁS: Persze, Helga nővér! Úgy, mint máskor! Most sokkal jobbak voltak uraim, hölgyeim, mint a múltkori színdarabomban! Még egyszer köszönetet mondok maguknak a játékkukért!

POSTÁS: És maga, Helga nővér milyen vidáman játszott a szerepét!

HELGA: A főorvos úr is nagy kedvvel komédiázott a saját komédiájában...

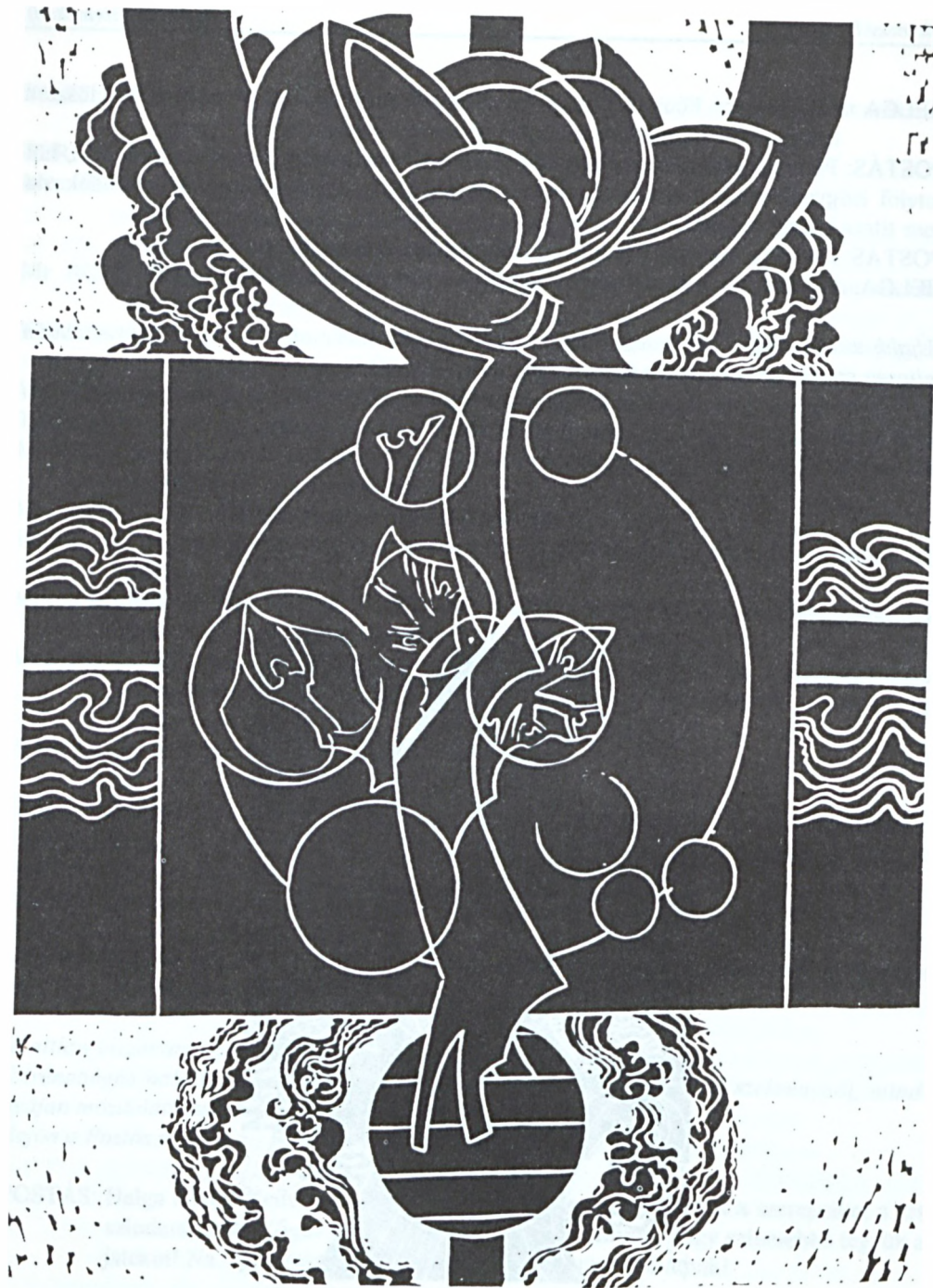
/Újabb szirénabúgás... A betegek megindulnak Helga nővér után - a civilruhákat leadni, teljesen személytelenné válva követik a főnővért, Helgát.

A főorvos mosolyogva néz utánuk, fehér köpenye zsebéből előhúzza postás sapkáját, tiszteleg a közönségnek.../

VÉGE

Mustó János: A Dunánál - Kapcsolatok

Mustó János: A Dunánál - Európa